

FN OG ISRAEL

FN OPDELER PALÆSTINA I 1947

FN's Generalforsamling vedtog den 29. nov. 1947 resolution nr. 181, som fastslog delingen af Palæstina i en jødisk del (56 %) og en palæstinensisk del (42 %) med Jerusalem (2 %) under international kontrol.

Palæstinenserne modarbejdede gennem 20erne og 30erne den organiserede og massive jødiske indvandring til Palæstina, og de var modstandere af delingsplanen. De arabiske lande foreslog før afstemningen, at den Internationale Domstol i Haag skulle afgøre delingens lovlighed, men forslaget var blevet nedstemt i FN.

Delingen skulle gennemføres i november 1948. Men da mandatmagten Storbritannien allerede den 14. maj 1948 trak sine tropper ud af Palæstina, udråbte jøderne

samme aften den jødiske stat. Den 15. maj erklærede de arabiske lande Israel krig.

I den følgende krig erobrede israelerne langt større områder, end FN havde tildelt dem, og palæstinenserne sad tilbage med 22 % af deres oprindelige fædreland. Næsten 800.000 palæstinensere var flygtet, dræbt eller fordrevet, ca. halvdelen af dem før den 14. maj 1948, mens de britiske tropper endnu var i landet. Over 500 palæstinensiske landsbyer var jævnet med jorden.

Palæstinas skæbne er FN's ansvar

På baggrund af den humanitære krise, som herefter var opstået, greb FN's Sikkerhedsråd ind og vedtog resolution Nr. 54/7 i 1948:

„Situationen i Palæstina udgør en trussel mod freden under henvisning til FN's charter artikel 39. Der skal indgås våbenhvile, og hvis det ikke sker, må Sikkerhedsrådet overveje videre handling. Disse betingelser vil være gældende, indtil en fredelig løsning på Palæstinas fremtidige situation er opnået.“

Med denne resolution anerkendte FN sit ansvar for Palæstina.

Palæstinenserne opnåede ingen selvstændighed. Efter våbenhvilen i 1949 kom Vestbredden under jordansk styre og Gaza under egyptisk. Denne situation varede indtil Junikrigen i 1967, da Israel erobrede og besatte Vestbredden og Gaza.

FN's sikkerhedsråd og Generalforsamling har vedtaget talrige resolutioner, som kræver flygtningenes tilbagevenden og Israels tilbagetrækning fra Vestbredden og Gaza, men har aldrig foretaget sig noget afgørende f.eks. i form af sanktioner mod Israel, som FN ellers har mulighed for. Det skyldes først og fremmest, at USA beskyt-

FNs resolutioner 194 og 242

FN's Generalforsamling vedtog i december 1948 resolution nr. 194, som bl.a. fastslog flygtninges ret til at vende tilbage samt kompensation for tabt ejendom. Denne resolution bekræftes af Generalforsamlingen hvert år. UN-RWA registrerede pr. 31.12.2012 i alt 5.271.893 palæstinensiske flygtninge.

FN's Sikkerhedsråd vedtog i november 1967 resolution nr. 242, som bl.a. krævede, at Israel skulle trække sig tilbage fra de områder, det havde besat i Seksdageskrigen i juni 1967. For Vestbreddens og Gazas vedkommende skulle de trække sig tilbage til våbenstillandslinjen fra 1949, også kaldt „den grønne linje“ og „1967-grænsen.“

Israel udeblev og deres stol stod tom, da FN's menneskerettighedsråd i januar 2013 skulle gennemføre sin periodiske evaluering af Israels overholdelse af menneskerettighederne.

ter Israel mod konsekvenser af dets ulovlige fremfærd ved at nedlægge veto i Sikkerhedsrådet. Under USA's beskyttelse har Israel opnået reel straffrihed. Siden 1972 har USA nedlagt veto i FN's Sikkerhedsråd 43 gange for at beskytte Israel mod kritik og har derved sikret Israel straffrihed for krigsforbrydelser og for krænkelser af menneskerettigheder og folkeret.

Udtalelsen fra den Internationale Domstol i Haag

Efter anmodning fra FN's generalforsamling afgav den Internationale Domstol i Haag i juli 2004 en udtalelse, som er en milepæl i historien om Palæstina/Israel, idet den fastslog de juridiske rammer for de besatte palæstinensiske områder. Udtalelsen erklærede store dele af Israels politik i strid med folkeretten f.eks. opførelsen af muren, og den bekræfter det palæstinensiske folks identitet, dets ret til selvbestemmelse, dets ret til statsdannelse. Udtalelsen fastslår FN's centrale ansvar.

Generalforsamlingen anerkendte udtalelsen og bekræftede FN's permanente ansvar over for det palæstinensiske spørgsmål.

Er det kun Sikkerhedsrådet, der bestemmer?

Generalforsamlingen kan under henvisning til resolution nr. 377 (Uniting for Peace) behandle de sager, som uretmæssigt blokeres af veto i Sikkerhedsrådet.

På baggrund af den meget store tilslutning ved afstemningen i Generalforsamlingen i 2012 kan man håbe, at Generalforsamlingen vil blive sig sit ansvar bevidst og gøre en ende på den tilstand, at Israel kan tillade sig hvad som helst på grund af USA's vetoer i Sikkerhedsrådet.

Forsidebillede: Palæstina blev i november 2012 anerkendt som ikke-medlem med observatørstatus i FN med overvældende flertal i FN's generalforsamling. Denne delvise anerkendelse kan blive en trædesten til en egentlig anerkendelse som stat.

For Israel handler det om mest mulig jord – og færrest mulige palæstinensere

Ofte fremstilles den mere end 60 år lange konflikt mellem Israel og Palæstina som meget kompliceret. Men det handler grundlæggende om jord og fordrivelse, og set i det lys er konflikten såre enkel.

Denne folder er udgivet af Human Rights March/Kvinder i Dialog og Palæstina-Initiativet. Den er en af flere temafoldere, som konkret belyser Palæstina/Israel problematikken.

Folderne omhandler:

- Det handler om jord (2009/2013)
- Muren (2009/2013)
- Tyveri af vand (2009/2013)
- Israelske bosættelser (2009/2013)
- Gaza (2010/2013)
- Flygtningene (2009/2013)
- Jerusalem (2009/2013)
- Fængslinger og tortur (2009/2013)
- Israel og det Palæstinensiske mindretal (2013)
- FN og Israel (2013)
- EU og Israel (2009/2013)

Apartheid ikke kun i Sydafrika

Af FNs Internationale Konvention vedrørende bekæmpelse og straf for forbrydelsen Apartheid (1976) fremgår det, hvad FN forstår ved apartheid, nemlig undertrykkelse, fordrivelse og udryddelse af en etnisk gruppe eller et oprindeligt folk.

I Indien, USA og Sydafrika fik apartheid de udtryk, som magthaverne skønnede nødvendige det pågældende sted. Apartheid-systemerne var derfor forskellige. I nogle tilfælde kan sammenligninger mellem Sydafrika og Israel hjælpe på forståelsen, men der er også forskelle. Den israelske stat kombinerer apartheid, militær besættelse og kolonisering på sin egen måde. Men især sydafrikanere, blandt andet Desmond Tutu og Nelson Mandela, mener, at lighederne er mange.

Med disse foldere ønsker vi at sætte fokus på Israels apartheidpolitik ikke kun i de besatte områder – Vestbredden, Gaza og Østjerusalem – men også i selve Israel.

Kontakt os

Vil du være med til at sætte fokus på konfliktens indhold i din by, dit uddannelsessted, i din fagforening m.v., så sender vi dig gerne flere foldere og plakater. Vi kan også hjælpe med at finde oplægsholdere og gode film.

Kontakt os på telefon **6064 1948**

mail: pal.initiativ@gmail.com

eller hmr.info@gmail.com

Materialerne kan også downloades her:

www.palaestina-initiativet.dk

og www.humanrightsmarch.dk

